

“Mi agus pli zorgeme, se mi estus vi, Potter,” li diris malrapide. “Se vi ne estos iom pli ĝentila, vi trafos la saman finon, kiel viaj gepatroj. Ili ankaŭ ne komprenis rekoni la plibonan. Se vi ariĝas kun sentaŭguloj kiel la Tordelioj kaj tiu Hagrid, vi descendos al tia nivelo.”

Hari kaj Ron ambaŭ stariĝis.

“Ripetu tion,” Ron diris, kun vizaĝo tiel ruĝa, kiel siaj haroj.

“Ho, vi intencas lukti kun ni, ĉu ne?” Malfid ridaĉis.

“Jes, krom se vi eliros tuj,” diris Hari pli kuraĝe ol li sentis, ĉar Krab kaj Klus estis multe pli grandaj ol li aŭ Ron.

“Sed ni ne deziras foriri, ĉu prave, knaboj? Ni jam manĝis ĉion el nia manĝaĵo, kaj vi ankoraŭ havas iom.”

Klus etendis la manon al la Ĉokoladaj Ranoj apud Ron — Ron saltis antaŭen, sed antaŭ ol li eĉ tuŝis lin, Klus ekkriis terure.

Skabro la rato pendis de lia fingro, kun siaj akraj etaj dentoj profunde eniĝintaj en lia fingrartiko — Krab kaj Malfid paŝis malantaŭen dum Klus hurlante svingis Skabron ĉirkaŭe, ĉirkaŭe, kaj kiam Skabro finfine ĵetiĝis for kaj trafis la fenestron, la tri el ili malaperis tuj. Eble ili supozis, ke pluaj ratoj kaŭris inter la dolĉaĵoj, aŭ eble ili aŭdis paŝojn, ĉar post sekundo Hermiona Granĝer eniris.

“Kio okazis ĉi tie?” ŝi demandis, rigardante la dolĉaĵojn disigitajn sur la planko kaj al Ron, kiu levis Skabron per ties vosto.

“Ŝajne li estas senkonscia pro la bato,” Ron diris al Hari. Li rigardis Skabron pli zorgeme. “Ne — mi ne kredas tion — li denove ekdormis.”

Kaj tiel li ja faris.

“Vi jam konatiĝis kun Malfid?”

Hari rakontis pri ilia renkonto en Diagon’ Aleo.

“Mi aŭdis pri lia familio,” diris Ron grave. “Ili estis inter la unuaj, kiuj realiĝis al ni post kiam Vi-Scias-Kiu malaperis. Ili asertis, ke ili estis sorĉitaj. Mia paĉjo ne kredas tion. Li diris, ke la patro de Malfid ne bezonis pretekston por alligi sin al la Mava Povo.” Li turniĝis al Hermiona. “Ĉu ni povus helpi vin por io?”

“Vi devas hasti kaj surmeti viajn robojn, mi ĵus petis informon de la konduktoro, kaj li diris, ke ni baldaŭ alvenos tie. Vi ne estas luktintaj, ĉu? Vi estos en embaraso antaŭ ol ni alvenos tie!”

“Skabro luktis, ne ni,” diris Ron, grimacante al ŝi. Ĉu vi bonvolus foriri dum ni ŝanĝas la vestojn?”

“Bone — mi nur eniris ĉi tie, ĉar ekstere la homoj kondutas tre infanece, kurante tie kaj ĉi tie laŭ la koridoroj,” diris Hermiona per indigneta voĉo. “Cetere vi havas makulon sur la nazo, ĉu vi sciis tion?”

Ron kolere rigardis ŝin dum ŝi foriris. Hari rigardis el la fenestro.